

Oğlan ve Ahır Kedisi

Çınar BİBER

Ođlan ve Ahır Kedisi

Çınar BİBER

Sıcak bir yaz sabahı, Leo adında bir oğlan eski kırmızı ahıra giden patikada seke seke yürüyordu. Hardal sarısı gömleği rüzgârda dalgalanıyor, kırmızı spor ayakkabıları küçük toz bulutları kaldırıyordu. Leo ahır çok severdi. Burası saman ve güneş kokardı ve keşfedilecek bir sürü sessiz köşesi vardı. Ama bugün gözüne yeni bir şey takıldı—samana balyalarının arkasında kaybolan gri bir tüy parıltısı.

Leo donakaldı. Bir kedi görmüştü! Parmak uçlarında yaklaştı, ama kedi gitmişti. Geriye sadece bir toz lekesi ve titreyen bir bıyık kalmıştı. Leo ahşap bir sandığa oturup bekledi. Kovalamadı, tutmaya çalışmadı. Sadece sessizce oturdu; kahverengi gözleri yumuşak ve sabırlıydı. 'Sorun değil,' diye fısıldadı. 'Sana zarar vermeyeceğim.' Ama ahır kedisi saklanmaya devam etti, gölgelerden izliyordu.

O günden sonra Leo her gün ahıra geldi. Bir kitap ya da küçük bir atıştırma getirip aynı yere oturdu. Kediye bulmaya hiç çalışmadı. Sadece serin toprak zeminde bağdaş kurup sessizce oturdu. Bazen küçük bir melodi mırıldandı. Bazen gününü anlatan yumuşak sözler söyledi. Ahır kedisi bir saman balyasının arkasından izledi; kehribar gözleri kocaman ve tedirgindi. Yıpranmış bir kulağı seğirdi. Merak ediyordu, ama hazır değildi.

Leo kedinin alışkanlıklarını öğrendi. Pencerenin yanındaki güneşli yerde kestirmeyi severdi. Kapının yanındaki damlayan borudan su içerdi. Göğsünde açık renkli bir leke, tüylerinde de toz vardı. Leo ona Bıyık adını taktı, ama sadece içinden. Onu korkutmak istemiyordu. Her gün güneşli yere biraz daha yakın oturdu. Her gün Bıyık onu güvenli bir mesafeden izledi.

Bir öğleden sonra Leo küçük bir balık tenekesi getirdi. Yere koyup geri çekildi. 'Bu senin için,' dedi yumuşak bir sesle. Bıyık havayı kokladı. Burnu seğirdi. Yavaşça, temkinli temkinli ilerledi. Leo nefesini tuttu. Kedi bir adım attı, sonra bir adım daha. Tenekeye ulaştı, bir parça balık aldı ve gölgelere geri fırladı. Leo gülümsedi. Bu bir başlangıçtı.

Günler haftalara dönüştü. Leo sessizce oturmaya devam etti, hiç elini uzatmadı. Bıyık açıkta daha uzun kalmaya başladı. Güneşli yerden Leo'yu izlerdi; kehribar gözleri meraklıydı. Bazen esner, minik beyaz dişlerini gösterirdi. Leo da ona karşılık esnerdi ve Bıyık başını yana eğdi. Bu, gizli bir oyun gibiydi. Kedi mesafesini korusa da ahır onun varlığıyla daha sıcak hissettiriyordu.

Bir gün Leo kitabını okurken yumuşak bir miyav duydu. Başını kaldırdı. Bıyık sadece birkaç adım ötede oturuyordu! Yıpranmış kulağı dikilmiş, uzun beyaz bıyıkları seğiriyordu. Leo kıpırdamadı. Sayfayı bile çevirmedi. Sadece gülümseyip 'Merhaba, dostum,' dedi. Bıyık yavaşça gözlerini kırptı. Sonra yere uzandı; gri-beyaz tüyleri tozlu zemine karıştı.

Ertesi gün Bıyık yine oradaydı. Bu kez daha yakındı. Leo göğsündeki açık renkli lekenin her nefeste inip kalktığını görebiliyordu. Onu okşamak istedi, ama okşamadı. Annesinin söylediklerini hatırladı: 'Güven zaman ister.' Böylece Leo sadece oturdu ve Bıyık sadece kaldı. Ahır sessizdi; yalnızca samanların hafif hışırtısı ve dışarıdaki arıların yumuşak vızıltısı duyuluyordu.

Bir hafta sonra harika bir şey oldu. Leo bağdaş kurmuş bir melodi mırıldanırken Bıyık ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. Tam dizinin yanında durdu. Leo'nun kalbi hızla çarptı, ama kıpırdamadı. Bıyık tulumunu kokladı. Sonra yanağını bacağına sürttü. Leo'nun gülümsemesi neredeyse kulaklarına varacak kadar büyüdü. 'Geldin,' diye fısıldadı. Bıyık mırıldandı— derinden, gürültülü bir sesle.

O günden sonra Bıyık, Leo'nun gölgesi oldu. Kuyruğu havada, ahırda onun peşinden gitti. Leo oturduğunda Bıyık yanına kıvrılırdı; sıcacık, gri-beyaz bir tüy yumağı. Leo sırtını usulca okşar, Bıyık kehribar gözlerini kapatırdı. Yıpranmış kulağın artık önemi yoktu. Bıyık, Leo'nun sahip olduğu en iyi dosttu ve Leo de Bıyık'ın güvenli yeri idi.

Yağmurlu bir öğleden sonra Leo ahıra gidemedi. Pencerenin yanında oturup damlaların camdan aşağı süzülüşünü izledi. Bıyık'ı özlemişti. Sonra kapıda minik bir miyav duydu. Bıyık oradaydı, ıslak ve titriyordu! Leo kapıyı açtı ve kedi içeri fırladı. Silkinip kurulandı ve Leo'nun kucağına atladı. Leo kollarını ona doladı. 'Beni buldun,' dedi. Bıyık her zamankinden daha yüksek sesle mırıldandı.

Leo'nun annesi bir havlu ve bir kâse ılık s t getirdi. Bıyık iřtahla i ti, sonra yine Leo'nun kucadıına kıvrıldı. Leo annesine her řeyi anlattı—g nlerce nasıl sessizce oturduđunu ve Bıyık'ın sonunda ona g venmeyi nasıl se tiđini. 'Sır bu iřte,' dedi annesi. 'Ona alan verdin, o da sana kalbini verdi.' Leo bařını salladı, Bıyık'ın yumuřak t ylerini okřadı. Yađmur  atıya vuruyordu, ama i eride her řey sıcacıktı.

Güneş çıkınca Leo ve Bıyık ahıra döndü. Ama artık Bıyık saklanmıyordu. Tam Leo'nun yanında yürüyor, kuyruğu bacağına değiyordu. Leo ona güneşli yeri, damlayan boruyu ve saman balyalarını gösterdi. 'Burası bizim yerimiz,' dedi Leo. Bıyık onaylarcasına miyavladı. Ahşap sandığa atlayıp yerleşti; kehribar gözleri Leo'yu sevgiyle izliyordu.

Leo dostluğun kovalamak ya da tutmak olmadığını öğrendi. Sessizce oturup birinin sana gelmesine izin vermektir. Bıyık utangaç ve korkmuştu, ama Leo'nun sabrı onu cesur yapmıştı. Artık ahır kedisi ahır kedisi değildi. Leo'nun dostuydu. Ve her gün Leo patikadan aşağı geldiğinde Bıyık kapının yanında bekliyor olurdu; kuyruğu havada, mırıltısı gürül gürül.

İkisi bütün yazı birlikte geçirdi. Ahırın her köşesini keşfettiler, güneşte kestirdiler ve akşamüstü ateş böceklerini izlediler. Leo konuştu, Bıyık dinledi. Bıyık mırıldandı, Leo gülümsedi. Birbirlerini anlamak için sözcüklere ihtiyaçları yoktu. Dostlukları sessiz anlar ve yumuşak bir güven üzerine kuruluydu ve her şeyden güçlüydü.

Yaz bitince Leo özel bir şey bulduğunu anladı. Sabrın ve iyiliğin, utangaç bir kediyi gerçek bir dosta dönüştürebileceğini öğrenmişti. Bıyık ona güvenin bir armağan olduğunu öğretmişti—hazır olduğunda verilen bir armağan. Leo de Bıyık'a ihtiyaç duyduğu tüm zamanı vermişti. Artık ayrılmazlardı. Oğlan ve ahır kedisi, sonunda birlikte.